

РЕШЕНИЕ

№ 26

гр. Свиленград, 13.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на деветнадесети февруари през две хиляди
двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Кремена Т. Стамболиева Байнова

при участието на секретаря Ренета Н. И.а
като разгледа докладваното от Кремена Т. Стамболиева Байнова
Административно наказателно дело № 20245620200038 по описа за 2024
година

, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление (НП) № 23-0351-000493 от
06.11.2023 година на ВПД Началник на Група в РУ – Свиленград при ОДМВР
- Хасково, с което на Д. Н. И. с ЕГН ***** от село
*****, със съдебен адрес: град Свиленград, ул.
„Г. Скрижовски” № 1, офис № 9, област Хасково, чрез адвокат П. К., за
нарушение на чл. 150 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) е
наложено административно наказание „Глоба” в размер на 300 лв.

Жалбоподателят Д. Н. И. моли за отмяна на обжалвания акт, тъй като
бил незаконосъобразен и неправилен – постановен при съществени
процесуални нарушения и в противоречие с материалния закон. Твърди, че не
бил извършил процесното нарушение. Претендират се разноси по делото.

В съдебната фаза, редовно призован, жалбоподателят Д. Н. И., не се
явява. За него се явява адвокат П. К., която пледира за отмяна на обжалвания
акт, поради допуснати процесуални нарушения - не ставало ясно за какво

точно нарушение е ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя и имало смесване на материалната норма и текста в Акта. Алтернативно от съда се иска да намали размер на Глоба до минималния такъв. Представен е Списък на разноските.

В съдебната фаза не се ангажират доказателства.

Административнонаказващият орган (АНО) и издател на НП (въззиваемата страна) - ВПД Началник на Група в РУ – Свиленград при ОДМВР – Хасково, редовно призован, не се явява и не изпраща представител. От Съда се иска да потвърди обжалваното НП.

В съдебната фаза се ангажират писмени и гласни доказателства.

Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград, редовно призовани по реда на надзора за законност, не изпраща т представител и не вземат становище.

Съгласно чл. 61 от ЗАНН ход на делото е даден, тъй като неприсъствието на редовно призована страна не е пречка за водене на делото.

Съдът, след като прецени по отделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, установи следното от фактическа страна:

При изпълнение на служебните си задължения на дата 06.10.2023 година в град Свиленград, област Хасково, на кръстовището на улица „Сан Стефано” и улица „Генерал Скобелев”, свидетелят Г. Д. Г. и колегите му Д. Т. И. и С. К. К. (служители на РУ – Свиленград) около 22.40 часа спират за проверка моторно превозно средство (МПС) – лек автомобил марка „Ауди”, модел 80 с държавен регистрационен номер *****, управлявано от жалбоподателя в посока Автогарата и негова собственост (видно от Справката за собствеността на автомобила, Свидетелството за регистрация, част I и част II и Договор за покупко-продажба). При извършената проверка от страна на полицейските служители жалбоподателят представя гръцко Свидетелство за управление (СУ) с № 120599504, издадено на 18.08.2023 година от Република Гърция. Друго СУ жалбоподателят не представя.

Поради възникнали съмнения относно истинността на представения документ е извършена проверка, като за целта е изготвена Експертна справка с № 626/2023г. от дата 06.10.2023 година, изготвена от Х.Я.Х. (специалист в

областта на криминалистиката на ГКПП „Капитан Андреево” към ГПУ - Свиленград), от която става ясно, че посоченото СУ е неистински документ – не отговаря на спесимена по форма, цвят, размери, използвани видове, печатна техника и интегрирани защиты, бланката е персонализирана посредством различно печатащо устройство, под UV светлина се установява, че бланката на използвания документ не отговаря на спесимена и оптически вариращите елементи са имитирани. В същия смисъл е и Заключение на Техническата експертиза, изготвено от вещото лице Й.А.Р. и приложено в кориците на НОХД № 614/2023 година на Районен съд – Свиленград.

На 07.10.2023 година свидетелят Г. Д. Д. – Старши полицай в Група „Охранителна полиция” в РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково, идентична с Младши инспектор (длъжностно лице от службите за контрол по ЗДвП), предвид констатираното нарушение и в кръга на службата си, съставя против жалбоподателя и в негово присъствие Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия ГА с № 399002. Това процесуално действие извършва и с участието на колегите си Д. И. и С. К.. В изготвения АУАН актосъставителят излага подробно описание на фактическото нарушение, свързано с управлението на МПС без СУ, както и на обстоятелствата по извършването и откриването му. А досежно квалификацията, нарушението правно квалифицира с разпоредбата на чл. 150 от ЗДвП, която вписва за нарушена. След съставянето на АУАН, жалбоподателят е запознат със съдържанието му и е връчен лично, като с подписа си Д. Н. И. удостоверява получаването на екземпляр от него, като сочи че няма възражение против констатациите в Акта и това обстоятелство е вписано в съответната графа в Акта.

За случая е изготвена Докладна записка от свидетеля Д..

Срещу Акта в законоустановения 7-дневен срок не постъпва Възражение.

Сезиран надлежно с така съставения АУАН, след получаване на образуваната с него преписка, ВПД Началникът на Група „Охранителна полиция” в РУ - Свиленград към ОДМВР – Хасково, издава процесното НП № 23-0351-000493 на 06.11.2023 година. В издадения санкционен акт, АНО възприема изцяло фактическите констатации, изложени в АУАН, както и правната квалификация на нарушението, дадена от контролния орган - чл. 150 от ЗДвП и налага на жалбоподателя Д. И. административно наказание

„Глоба” в размер на 300 лв. НП е редовно връчено - лично на жалбоподателя, на 03.01.2024 година, видно от Разписката, инкорпорирана в самия документ и надлежно оформена – датирана и подписана (в този смисъл е и Справката за нарушител и Картон на НП, както и изявлението на жалбоподателя, направено в Жалбата). Възражения относно начина и формата на връчване на НП не се противопоставят в настоящото съдебно производство.

Материалната компетентност на актосъставителя и на ВПД Началника на Група „Охранителна полиция” при РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково (Н.А.А.) да издават съответно АУАН и НП за нарушения по ЗДвП, се доказва от приетата по делото Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 година на Министъра на МВР, вземайки предвид факта, че Г. Д. Д. заема длъжността „Старши полицай в Група „Охранителна полиция” в РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково”, идентична с Младши инспектор и от Писмо с рег.№ 35 1000-333 от 15.01.2024 година, видно от което Н.А.А. е назначен на длъжността „ВПД Началник на Група „Охранителна полиция” при РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково”, т.е. последният се явява носител на санкционна власт, делегирана му в длъжностно качество (заемана длъжност) от наказващия орган по закон съгласно чл. 189, ал. 12 от ЗДвП – Министъра на МВР по надлежния ред с административен акт - Заповед.

Приложена е и Справка относно нарушенията на жалбоподателя, в която е отбелязано че Д. И. има наложени санкция с влезли в сила НП и Фиш за нарушения на ЗДвП и че не притежава СУ на МПС.

Видно от представената Декларация за семейно, материално и имотно състояние и служебно извършената Справка за трудовите договори на жалбоподателя става ясно, че Д. И. няма доходи и МПС и притежава недвижим имот в село Студена, област Хасково, където живее заедно с родителите си.

Изложената фактическа обстановка, съответстваща изцяло и на констатациите, обективирани в АУАН и възприети от АНО в НП, се установява по категоричен начин от писмените доказателства и от показанията на разпитания в съдебно заседание, проведено на 19.02.2024 година свидетел Г. Д. Г.. Писмените доказателствени източници, по тяхното съдържание не се оспориха от страните и Съдът ги кредитира за достоверни, като цени същите при формиране на фактическите и правните си изводи. С

тази правна преценка, за обективно верни се възприеа и свидетелските показания на Г. Д. Г., които са безпротиворечиви и логични, правдиво звучащи и при липса на индиции за предубеденост на свидетеля. Не се установява посочения свидетел да има личностно отношение към жалбоподателя, което да го провокира да състави АУАН. И това е така предвид липсата на вътрешни противоречия (както вече бе посочено) и от друга страна те не се компрометират и при съотнасяне и с останалите доказателствени източници – писмените такива, нито пък се опровергават с насрещни доказателства, ангажирани от страна на жалбоподателя. Точно обратното, свидетелските показания са в цялостна корелация и напълно убедително се подкрепят от фактическите обстоятелства, съдържими се в писмените доказателства от Административнонаказателната преписка (АНП). Ето защо, според Съда показанията на този свидетел не са и не се считат за насочени към прикриване на обективната истина по делото. По своя доказателствен ефект и стойност, така обсъдените и оценени с кредит на доверие гласни доказателства са пряко относими към изпълнителното деяние на процесното нарушение и неговото авторство, времето и мястото на осъществяването му, като потвърждават фактическото му извършване от жалбоподателя, с оглед установения факт на управление на МПС без СУ. Поради това Съдът ги кредитира изцяло за достоверни.

С правна преценка за достоверност, Съдът изцяло кредитира и писмените доказателства, приложени в АНП, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, вр.чл. 84 от ЗАНН, които не се оспориха от която и да е от страните в процеса. Същите се цениха изцяло по съдържанието си спрямо възпроизведените в тях факти, респ. автентични по признак – авторство. Съдът дава вяра и на другите налични по делото документи, тъй като те не са в противоречие с кредитираните такива.

*Като прецени така установената фактическа обстановка с оглед нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, при цялостната служебна проверка на акта, при условията на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от НПК и във връзка със становищата на страните, настоящият състав на Свиленградския Районен съд, достигна до следните **правни изводи**:*

Преценена по същество, Жалбата е частично основателна.

ПО ДОПУСТИМОСТТА НА ЖАЛБАТА

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН и е допустима – подадена е в преклузивния срок по ал. 2 на посочения текст видно от датата ѝ на депозиране в Регистратурата на АНО, от надлежно легитимирано за това действие лице (срещу, което е издадено атакуваното НП) – лично нарушителят, при наличие на правен интерес от обжалване и пред местно (по местоизвършване на твърдяното нарушение) и родово (по аргумент от чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) компетентния Свиленградски Районен съд. Ето защо същата е проявила своя суспензивен (спиращ изпълнението на НП – аргумент от чл. 64, б. „б” от ЗАНН) и девулативен (сезиращ Съда – чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) ефект.

На основание чл. 79 б от ЗАНН, Съдът констатира, че процесната Глоба не е платена – видно от Писмо с изх.№ 351000-333 от 15.01.2024 година и от Справката за нарушител, ето защо производството не подлежи на прекратяване поради влизане в сила на НП, в резултат на плащане на финансовата санкция.

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА ПРОЦЕСУАЛНИЯ ЗАКОН

–

Обжалваното НП и АУАН, въз основа на който е издадено, са законосъобразни от формална, процесуалноправна страна, като Съдът достигна до тези изводи след служебна проверка на съдържанието и материалите от приложената АНП. Не се констатираха недостатъци на актовете, водещи до отмяна на обжалваното НП.

Не са допуснати съществени процесуални нарушения по образуването и приключването на административнонаказателната процедура, които да водят до нарушаване на правото на защита на жалбоподателя и да се основания за неговата незаконосъобразност и отмяна.

Спазени са предвидената форма и процесуален ред, както констатиращият и санкционният актове имат необходимите реквизити и минимално изискуемо съдържание съобразно изискванията на чл. 42 от ЗАНН – за АУАН, респ. и чл. 57 от ЗАНН – за НП (в този ред на мисли са

неоснователни наведените в тази насока възражения в Жалбата, свързани с липса на реквизити и описание на обстоятелствата, при които е извършено нарушението). Самото нарушение е описано точно и ясно, както словесно, така и с посочване на правната му квалификация. Съдържанието на АУАН и НП при описание на процесното деяние е идентично (в този ред на мисли наведеното в Жалбата възражение е неоснователно). Следователно нарушението е описано по начин, даващ възможност на наказаното лице да възприеме в цялост признаците на същото и да организира адекватно правото си на защита. Т.е. налице е пълно съответствие между описанието на нарушението от фактическа страна и законовата разпоредба, която е била нарушена.

Действително при посочване на санкционната норма АНО не е посочил, че деянието изпълва хипотезата на предложение първо от чл. 177, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, но фактическата обстановка по отношение на нарушението е описана пълно и точно, посочени са всички изискуеми от закона обстоятелства, въз основа на които безспорно се разбира датата, мястото и механизмът на извършеното нарушение, поради което Съдът не приема, че е налице процесуално нарушение, довело до нарушаване на правото на защита на жалбоподателя, респ. до невъзможност от страна на жалбоподателя да разбере нарушението.

Използваните съкращения на отделни думи в АУАН и в НП са общоизвестни и не създават каквато и да е неяснота относно вмененото на жалбоподателя противоправно деяние, съответно не е нарушено по никакъв начин правото му да организира и осъществи защитата си в пълен обем (в този смисъл е и Решение от 19.11.2020 година по КАНД № 744/2020 година на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Ива Байнова). Фактът, че при посочване на нарушената правната норма и изписването на относимия текст, актосъставителят е смесил правната норма и текста ѝ, респ. разделил правната норма, не води до различни правни изводи, тъй като този подход не засяга правото на защита на наказания, защото в АУАН се съдържат конкретните факти по случая (кога, къде, кой, при какви обстоятелства, какво е извършил). Тези конкретни факти са надлежно квалифицирани като нарушение по чл. 150 от ЗДвП. Т.е. налице е пълно съответствие между описанието на нарушението от фактическа страна и законовата разпоредба, която е била нарушена. В този ред на мисли е

неоснователно възражението на адвокат К., наведено в пледоарията ѝ пред настоящия Съдебен състав).

Спазена е изцяло административната процедура по съставяне на Акта и издаване на обжалваното НП.

Актът и НП са издадени от компетентни органи съгласно чл. 37, ал. 1, б. „а” от ЗАНН, вр.чл. 189, ал. 1 от ЗДвП и чл. 47, ал. 1, б. „а”, вр.ал. 2 от ЗАНН, вр.чл. 189, ал. 12 от ЗДвП. Съгласно чл. 189, ал. 1 от ЗДвП, Актовете, с които се установяват нарушенията по този закон, се съставят от длъжностните лица на службите за контрол, предвидени в този закон, които съгласно чл. 165, ал. 1 от ЗДвП се определят от Министъра на вътрешните работи. Видно от т. 1.3.4, вр.т. 2.2 от Заповед рег.№ 8121з-1632/02.12.2021 година е налице оправомощаване в полза на полицейски органи в структурите на „Охранителна полиция” при РУ в състава им. Видно от Заповед № 1253з-160/30.05.2022 година е налице и изрично оправомощаване в полза на актосъставителя Г. Д. Г., преминал успешно изпит за проверка на знанията по ЗДвП - полицейски орган от посочената категория. В процесния казус е установено, а и не е спорно между страните, че към 07.10.2023 година актосъставителят Г. Д. Г. е заемал длъжността „Старши полицай в Група „Охранителна полиция” в РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково”, идентична с Младши инспектор, т.е. бил е полицейски орган, който е орган по контрол по смисъла на чл. 165, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, а Група „Охранителна полиция” е структурно звено и част от състава на МВР. В тази насока е и изявлението на свидетеля Г., направено в открито съдебно заседание, проведено на 19.02.2024 година. Предвид изложеното актосъставителят Г. Г. безспорно се явява длъжностно лице от службите за контрол, предвидени в ЗДвП, което има правомощията по чл. 189, ал. 1 от ЗДвП, т.е. да съставя Актове, с които се установяват нарушения по ЗДвП. Лицето, подписало НП е работело към момента на издаването като ВПД Началник на Група „Охранителна полиция” при РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково и деянието е извършено в зоната на отговорност на РУ - Свиленград.

При издаването на Акта и НП са спазени предвидените от разпоредбите на ал. 1 и ал. 3 на чл. 34 от ЗАНН срокове.

Предвид изложеното липсват предпоставки за отмяна на процесуално основание поради недостатък във формата на акта или допуснато друго процесуално нарушение от категорията на съществени такива, рефлектиращо върху правото на защита на санкционираното лице, респ. довело до неяснота и неопределеност на фактите, подлежащи на доказване. Ето защо, съобразно изложените правни аргументи, решаващият Съдебен състав обосновава формира правен извод, че процесното НП не страда от формални недостатъци в резултат на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, поради което се явява изцяло законосъобразен от процесуалноправна страна, акт.

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА МАТЕРИАЛНИЯ ЗАКОН

Правилна е и дадената от АНО материалноправна квалификация на извършеното нарушение. Тежестта за установяване на конкретното деяние, съставляващо административно нарушение, неговият извършител и предметът на нарушението, е на АНО, който следва да проведе пълно доказване на спорните факти, което в настоящия случай е сторено по отношение на посоченото нарушение.

Безспорно установено е че към момента на съставяне на АУАН, жалбоподателят е имал качеството на „водач“ на МПС по смисъла на тълкуванието на § 6, т. 25 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗДвП. В § 6, т. 25 от ДР на ЗДвП е дадено легална дефиниция на термина „водач“. От нея следва да се направи изводът, че АНО следва да установи, че деецът управлява МПС. Понятието „управление“ на автомобил включва всяко действие по упражняване на контрол върху същия, а не само привеждането му в движение. В случая свидетелят – полицейски служител е категоричен, че именно Д. Н. И. е бил водач на процесния лек автомобил, тъй като той е бил на шофьорското място и на него е съставен АУАН, при което той не е възразил, не е подал възражение, не е посочил подобно възражение и в Жалбата си, нито в съдебно заседание. В случая жалбоподателят не оспорва това обстоятелство, поради което и Съдът приема, че правилно е бил определен субектът на административнонаказателната отговорност.

По отношение на материалноправната законосъобразност на НП - същото (както вече се посочи), Съдът намира за правилно и обосновано, издадено в съответствие с приложимия материален закон и при правилно изведена правна квалификация. Вменено на жалбоподателя е нарушение по чл. 150 от ЗДвП, консумиращо административно наказателен състав, с квалификация по чл. 177, ал. 1, т. 2, предложение първо от ЗДвП, а именно хипотезата – управление на МПС без да притежава СУ на МПС, като АНО е приел, че лицето - водач е неправопособен. Така направения извод, според решаващия Съдебен състав е правилен и законосъобразен. Разрешаването на настоящия правен спор, се свежда до преценката правоспособен ли е бил водачът Д. Н. И. или не, към релевантната дата на проверката.

С разпоредбата на чл. 150 от ЗДвП се установява императивно изискване, предвиждащо участващите в движението пътни превозни средства

да се управляват единствено от правоспособни водачи.

В съответствие с изложеното и предвид доказанието – безспорно по делото, факт, че представеното от страна на жалбоподателя за проверка на дата 06.10.2023 година, СУ на МПС е неистински документ, Съдът приема че същият е бил неправопособен водач. Обратни доказателства, опровергаващи този извод, не се ангажирани от жалбоподателя.

Събраните по делото доказателства – писмени и гласни, обсъдени в цялост и взаимна връзка – в съотнасяне помежду си, установяват по несъмнен начин отрицателния факт на неговата неправопособност като водач и липсата на СУ на МПС към календарната дата, посочена в АУАН и НП (06.10.2023 година), на която доказва се и жалбоподателят е управлявал лек автомобил. Вече се посочи, преки сведения за последното се извеждат от съдържанието на приетата Експертна справка, както и от Протокола за извършена Техническа експертиза, приложен по НОХД № 614/2023 година, в тази насока са и показанията на свидетеля Г. Д. Г., който потвърждава обективната липса на СУ на МПС. Предвид така установените фактически обстоятелства, безспорно, с действията си по управление на МПС, без да е притежавал СУ на МПС, същият е проявил противоправно поведение, което се явява в пряк разрез с императивното изискване на чл. 150 от ЗДвП. С това свое деяние жалбоподателят е консумирал състава на административно нарушение по чл. 177, ал. 1, т. 2 от ЗДвП в първата хипотеза от предвидените: „без да е правоспособен водач,“, т.е. предложение първо на цифрово цитираната административнонаказателна и санкционна норма. На това правно основание, следователно и правилно е бил наказан. Тази именно правна квалификация е възприел и АНО и последната е вярна, съответства на фактите, визирани в обстоятелствената част на НП, същите и са доказани категорично в хода на настоящото производство. Т.е. презумптивната доказателствена сила на АУАН не е оборена в хода на съдебното производство (чл. 189, ал. 2 от ЗДвП). Поради това, решаващият Съдебен състав формира категоричен правен извод, че управлявайки МПС без да притежава СУ в нарушение на изискванията на чл. 150 от ЗДвП жалбоподателят е осъществил признаците от обективната страна на състава на нарушение по чл. 177, ал. 1, т. 2 от ЗДвП.

За пълнота на настоящото изложение следва да се посочи, че в

действителност в АУАН и в НП е посочено, че лицето представя СУ на МПС, както и, че управлява МПС без СУ на МПС. Така допусната неяснота не обуславя извод за съществено процесуално нарушение, доколкото е утвърдено в практиката, че за удостоверяване правоспособността си да управляват МПС водачите следва да притежават валидно Удостоверение, каквото в конкретния случай не е представено. Не е налице хипотезата, при която водачът е правоспособен, но не носи СУ на МПС към момента на управление и извършването на проверката. В конкретния случай се формира безспорен извод, че жалбоподателят не е правоспособен водач, тъй като не притежава валидно СУ на МПС, годно да удостовери правоспособността му, а представеното от него гръцко Свидетелство всъщност представлява неистински документ. Ето защо наведените в тази насока от адвокат К. възражения в пледоарията ѝ пред настоящия състав са неоснователни.

Налице е и субективният елемент от състава на нарушението – извършено е виновно, при пряк умисъл, съзнавайки естеството на забраната, както и обективния факт на отсъствието на СУ за МПС. Т.е. жалбоподателят е разбрал свойството и значението на извършването и е могъл да ръководи постъпките си. От тук разкрива се и пряко целеният резултат - настъпването на общественоопасните последици – управление на МПС без СУ. Интелектуалният и волевият елементи на умисъла, пряко се извеждат от обективните му действия. Същият е следвало да знае, както и е знаел действащия режим, касаещ придобиване на СУ предвид факта, че това е ноторно известно. Поради това изводите на АНО в тази насока, както и изведената правна квалификация, са правилни и Съдът ги споделя изцяло. Поради изложеното, липсва каквото и да е правно основание за друг различен правен извод, освен този, че напълно правилно е ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя. В този ред на мисли е неоснователно наведеното в Жалбата възражение, касаещо несъставомерност на деянието.

Досежно приложението на чл. 28 от ЗАНН - преценката за липса на основания и предпоставки за квалифициране на конкретния случай като маловажен по смисъла на чл. 28, вр. § 1, ал. 1, т. 4 от ДР на ЗАНН, е изразена мълчаливо от АНО с факта на издаването на НП, респ. налагането на санкция на извършителя на нарушението. Отсъствието на изложени мотиви в тази насока, от негова страна, не съставлява процесуално нарушение. Извод,

следващ по аргумент от чл. 57 от ЗАНН – процесуалната норма, лимитираща задължителните реквизити на НП. От друга страна, съобразявайки признаците на осъществения фактически състав на административното нарушение, процесното деяние не разкрива обществена опасност, по-ниска от обичайната за този род нарушения, нито пък изобщо липса на такава, поради което не съставлява маловажен случай, според Съда. И това е така, както поради неговия формален характер – за съставомерността му не е предвиден и не се изисква настъпване на вредоносен резултат, така и поради наличието не само на смекчаващи (няма налагани административни наказания в рамките на една година назад и факта, че не е възпрепятствал или направил опит да осуети проверката), но и на отегчаващо (деянието е извършено в тъмната част на денонощието на едно от най-натоварените кръстовища в града) обстоятелства. Отделно от това съгласно чл. 189з от ЗДвП за нарушения по този закон не се прилага чл. 28 от ЗАНН. Поради това липсват предпоставки за преквалифициране на нарушението като маловажно, респ. за приложението на чл. 28, вр. § 1, ал. 1, т. 4 от ДР на ЗАНН и в този смисъл Съдът приема преценката на АНО по чл. 28 от ЗАНН за съответстваща на закона.

Съдът е провел пълно доказване на фактите от значение за административнонаказателното обвинение и делото, на които жалбоподателят не се е противопоставил и не е посочил доказателства за тяхното оборване.

ПО РАЗМЕРА НА НАКАЗАНИЕТО

-

Който управлява МПС без да е правоспособен водач се санкционира от разпоредбата на чл. 177, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, която предвижда Глоба от 100 лв. до 300 лв.

Както вече бе посочено АНО правилно е квалифицирал нарушението, което е осъществено от обективна и субективна страна и правилно е приложил съответната административнонаказателна разпоредба на ЗДвП, като се е съобразил с разпоредбата на чл. 53, ал. 1 от ЗАНН.

Административното наказание в конкретния случай е правилно и законосъобразно определено по вида си, но не и по размера си, индивидуализиран в максималния такъв, предвиден в закона. При

индивидуализацията на наказанието АНО не е посочил основанията си за да го наложи в максималния размер, предвиден от разпоредбата на чл. 177, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, вр.чл. 27, ал. 2 от ЗАНН и т. 1 от ППВС № 10/28.09.1973 година. Действително обществената опасност на деянието е завишена, тъй като се управлява МПС от неправомерно лице, което води до рискове за живота и здравето на другите участници в движението. Но за разлика от нея обществена опасност на дееца не е завишена, тъй като по делото не се констатира наличие на друго идентично нарушение или на нарушение по ЗДвП в рамките на една година назад и предвид факта, че не е възпрепятствал или направил опит да осуети проверката. Отегчаващи отговорността обстоятелства, извън това посочено с оглед завишената обществена опасност на деянието и че деянието е извършено през тъмната част на денонощието на оживено кръстовище, не се установиха. По делото са налични доказателства за влошеното финансово и имотно положение на жалбоподателя – безработен е видно от служебно извършената Справка за трудовите му договори и от представената Декларация за семейно, материално и имотно състояние, от която става ясно и, че притежава само един имот, където живее с родителите си. Предвид изложеното и обстоятелството, че фактическият състав на процесното административно нарушение разкрива белезите на формално, а не на резултатно деяние, поради което липсата или наличието на вредоносни последици е ирелевантно за правната му квалификация, а има значение едва при определяне на административното наказание, следва в настоящия случай размерът на наказанието да се намали до минималния законоустановен такъв. Предвид изложеното както вече бе посочено, Съдът намира, че Жалбата е частично основателна, поради което НП следва да се измени, като се намали размерът на наложеното наказание „Глоба” от 300 лв. на 100 лв. В този ред на мисли следва да се посочи, че Съдът достигна до този извод и предвид факта, че по делото липсват каквито и да било данни защо АНО е наложил наказание именно в размер на 300 лв. Така редуцираният размер на наказанието, Съдът намира за правилен и необходим за постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административното наказание – да предупреди нарушителя към спазване на установения правен ред и да се въздейства възпитателно и предупредително върху гражданите и юридическите лица.

По разноските:

По делото се констатираха действително направени разноси от страна на жалбоподателя в размер на 300 лв. за адвокатски хонорар съобразно представените Договор за правна защита и съдействие и Списък на разноските.

Съгласно разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноси по реда на Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Съгласно чл. 143, ал. 1 от АПК когато Съдът отмени обжалвания административен акт или откаже да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на Жалбата е имал такъв, се възстановяват от Бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. От изложеното следва, че в полза на жалбоподателя действително следва да бъдат присъдени разноси за адвокатско възнаграждение. Съгласно чл. 144 от АПК субсидиарно се прилагат правилата на ГПК. В случая е представен Договор за правна защита и съдействие, видно от които е заплатено в брой адвокатско възнаграждение в размер на 300 лв.

С оглед изхода на делото и обстоятелството, че НП следва да бъде изменено чрез намаляне размера на наложената санкция, следва в полза на жалбоподателя да се присъдят част от направените по делото разноси в размер на 200 лв. В останалата си част до пълния претендиран размер от 300 лв. искането следва да се остави без уважение.

Доколкото преди изменението на чл. 63 от ЗАНН, исканията за разноси са се разглеждали по реда на ЗОДОВ и се е прилагал чл. 205 от АПК, по аргумент от който за разноските, направени от жалбоподателите при обжалване на НП, издадени от органите на Дирекцията, е отговаряла ОДМВР - Хасково, а не поделението ѝ (доколкото само Дирекцията е юридическо лице и съгласно § 1, т. 6 от ДР на АПК те следва да се поемат от юридическото лице, в структурата на което е административният орган), Съдът намира, че следва да осъди именно ОДМВР - Хасково да заплати сторените в настоящото производство разноси – по аргумент от чл. 37, ал. 2 от ЗМВР.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 63, ал. 1, вр. ал. 2, т. 4 и ал. 7, т. 2 и чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, Съдът в настоящия си състав

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ НП № 23-0351-000493 от 06.11.2023 година на ВПД Началник на Група в РУ – Свиленград при ОДМВР - Хасково, с което на Д. Н. И. с ЕГН ***** от село *****, за нарушение на чл. 150 от ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба”, като НАМАЛЯ размера на наложеното административно наказание „Глоба” от 300 лв. на 100 лв.

На основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, ОСЪЖДА ОДМВР - Хасково с адрес: град Хасково, бул. „България” № 85, ДА ЗАПЛАТИ на Д. Н. И. с ЕГН ***** от село *****, сумата от 200 лв., представляваща част от извършените от последния разноси за адвокатско възнаграждение по АНД № 38/2024 година по описа на Районен съд – Свиленград, като ОТХВЪРЛЯ искането за разликата от 200 лв. до 300 лв.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок от получаване на Съобщението за изготвянето му с Касационна жалба на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____